

БОРБА®

**1000 години от смъртта на
цар Самуил**

997–1014

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
JULY, 2014

Историята на всеки народ има периоди на величие и падение

През 893 г. цар Борис I – покръстител на българите (864 г.), лишава от царско достойнство първородния си син Владимир и го наказва с ослепяване заради опита му да върне България към езичеството. Също така той отрежда вторият му син Симеон „да хвърли расото“ (бил е подготвян за монах) и да смени на престола брат си Владимир.

Поел властта в свои ръце, Симеон си поставя за цел (и осъществява на дело амбицията си) да откъсне България от византийско политическо и църковно влияние и да я превърне в мощна и преуспяваща държава.

Преценявайки силата на речта и словото за възхода на една държава, още с встъпването си на престола той разпорежда гръцкият език при богослуженията да бъде заменен с български и премества столицата си от езическа Плиска в християнски Преслав. Това начало по-късно при царуването му се ознаменува с духовен, книжовен, икономически и политически възход, който подчертава правилността на принципа му, че **не политиката трябва да управлява хората, а те нея**. Това е причината в цялата си дейност като владетел той да е отделял специално внимание на икономическия възход на страната си и благосъстоянието на народа си, което е укрепвало единството му. Така българският народ и държава са били пример за подражание не само на заобикалящите Симеоновото царство народи, но и на по-далечни страни, с които България е имала икономически и политически отношения.

След блясъка на неговото царуване започва залезът на българската държава.

Наследникът му Петър I (927-970) не притежава качествата на баща си – дипломат и воин. Той е затварял очите си, когато пред него боляри и духовници трупали богатства, а народът тънел в нищета, мизерия и бедност. В същото това време поп Богомил разпространява учение, наречено на неговото име – Богомилство, което в същността си е противодържавно, рушащо реда, установен от властта, и всякакви правила за поведение. При това положение в държавата и при липсата на здрава ръка, която да насажда и съблюдава изпълнението на законността и да охранява целостта на държавата, се възползват външните врагове на България и късат части от нейната земя. Във византийски ръце пада Преслав и цяла Североизточна България. Киевският княз Светослав превзема около 80 български селища в Добруджа и сам се установява в Преславец.

При това вътрешно ограбване на народа и при несъществуващ ред за защита на неговите интереси и откъсване на земи от външните врагове царят е скован от мозъчен удар. При тежко здравословно състояние той се оттегля в манастир, където доживява дните си.

Синът му Борис II има тежка съдба като владетел – случайността отнема живота му при пленничество. По-малкият брат на цар Борис II – Роман, е взет като заложник в Цариград след несполучливите войни на брат си. Там той умишлено е лишен от мъжка сила и достойнство. Това му пречи ефективно да управлява държавата, след като наследява трона на покойния си брат Борис II. Съзнавайки всичко това, той отстъпва доброволно цялата царствена власт на смелия си пълководец Самуил в 977 година.

Продължава на втора вътрешна корица

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Пануковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 63, брой 4

Книжка двеста и четирнадесета

Юли 2014

Пиянството на егун народ

Венелин Баракoв, историк (120 години по-късно)

Българската държавност и политическа мисъл достигна своя национален връх по време на управлението на цар Борис III между 1935 и 1943 г. Дори с цената на отхвърлянето на демократизма и забраната на политическите партии. Но личната свобода, свободното предприемачество и частната собственост, както и личната инициатива не само не бяха потъпкани, но и бяха насърчавани от политиката на държавен протекционизъм на цар Борис III. След преврата на 9 септември 1944 г. България попадна в лапите на руското тоталитарно чудовище и руския бюрократичен комунизъм и възпроизведе неговия модел – както с трудовите лагери и политическите убийства, така и със срамния за България „народен съд“ и преследването на политическата опозиция. Последваха дълги години на репресии срещу българската култура и българския интелектуален елит. България потъна в строителството на социализма и на централизираната планова икономика. Партията се ограда със свои „културни дейци“, които чертаеха заедно с нея пленуми и петилетки, планове и програми. Купища бумашина, изписана за половина век – без смисъл, без политическа визия и без национална цел. Бюрократията и партийната номенклатура се срасна с държавата и нейните институции, като ги обезсмисли и обезкърви. Репресивният апарат на ДС им осигури гражданското подчинение и пълно разполагане с властта и ресурсите на държавата. Социализмът е „изгубеното време“ или „пропуснатото време“ на българската идентичност и нация. Мъртвото време, което ни придвижи назад към загърбеното преди 1944 г. варварство.

Като се разрови в миналото, човек открива, че Българското възраждане издава само няколко документа и програми (Паисиевата история, „Закона за горските чети“ на Раковски, проектите на ТЦБК, устава и програмата на БРЦК, „Наредата“ на Левски), в които се поставят ясни цели, свързани с културното, политическото и духовното еманципиране на българите и създаването на модерни институции в служба на народа. Всички тези документи целят едно: въздигане и политическа самостоятелност, чрез която българите сами ще могат да бъдат господари на съдбата си. Българският XIX век е белязан от невиждана и до днес творческа енергия, която намира израз в строителството на църковни храмове, училища, пътища, първия университет. България влиза в XX век като „икономическото чудо“ на Европа, изтъкано от прословутото българско трудолюбие и твърд национален характер. Не успя да ни пречупят нито двете загубени световни войни, нито репарациите и плащанията към страните победителки, нито откъсването на Македония и превръщането ѝ в „македонска република и държава“. Тогава защо

стрелките се обърнаха в обратна посока?! Защо българинът се научи на гледа все назад, в миналото си, в историята си и да живее един призрачен и обречен живот? Кой е виновен?

Търся отговорите. Търся посоката. Истината. Някъде към 60-те години с идването на власт на Т. Живков комунизмът смени маниера и стила на управление. Превърна се в авторитарен режим на една управляваща фамилия и нейните „клиенти и слуги“. България до 1989 г. не само не изгради комунизма, тя не изгради и социализма, **не успя да наложи един приемлив социален модел, който да се основава на закона, а не на привилегиите, на труда и частната собственост, а не на държавното и бюрократичното разточителство.** Идеологическите рамки останаха, но се появиха първите ракови симптоми на обществото – забогатяването и материалното предимство на едни над други, на партийните функционери над трудовете хора. Процесът бе удържан с желязната ръка на Държавна сигурност до 10 ноември 1989 г., когато „Империята на злото“ рухна. Лавинообразно рухнаха и другите „социалистически“, но всъщност лични и бонапартистки авторитарни режими: на Живков, на Чаушеску, на Хонекер, на Тито... В България се установи демокрация. Роди се СДС и митът за българската монархия.

Но стрелките на времето се движеха назад. Първите мутренски групировки и дебели вратове с ланци, застрахователният бизнес в разгара на „демокрацията“, разпадът на ценностите вървеше паралелно с разлагането на държавността. Държавна сигурност се сля със „застрахователната“ дейност, с първите големи компании и фирми, с трафика на културни ценности, с туризма, с боричканията за власт между БСП и СДС, с проекта на ДС – ДПС като „балансьор“. Първоначалното натрупване на богатство и „скритата“ от гражданството приватизация. Първите убийства на знакови фигури от финансовите и икономическите среди. Идването на Симеон II на власт. Злоупотреби с предприсъединителните фондове на Европейския съюз. България стана член на НАТО и ЕС. Възход на неокомунизма, представен от партия „Атака“. Овластяване на икономиката от комунистите и техните форми. Във властта в България се настани неокомунизмът, представен от тройните коалиции (БСП, ДПС, „Атака“ и техния сроден, но само на приказки, не и на дела икономически антипод – ГЕРБ).

Кратката хроника на политическите събития показва движение надолу, към дивачеството и варварството в обществените отношения, прикрити зад фасадата на „демокрация“ и политическо лицемерие. Тези процеси бяха овеществени с натрупване на капитали, имоти и богатство. Неокомунизмът в България получи пълно развитие с легитимирането на партия „Атака“ в политическото пространство, която се разви като необходим инструмент на парламентарното статукво. Проектът на ДС – ДПС, се оказва недостатъчен на българските неокомунисти и олигарси, да притежават контрол върху цялата власт в държавата. Това извика на дневен ред раждането и лансирането на „Атака“.

През последните години олигархичното задкулисие създаде нова партия: „България без цензура“, която трябва да закрепил политиката на неокомунизма – разпределянето на парите от еврофондовете в ръцете на неокомунистите и техните близки фирми, както и договореностите с Русия за посредничеството на газ и нефт, за строителството на нова АЕЦ – в Белене, от фирми също съсредоточени в ръцете на неокомунистическия олигархичен елит.

Фалшивата и показна „демокрация“ лъсна напълно. Всъщност България се управлява от едно олигархично задкулисие, което създава партиите, основно „десните“. Това задкулисие притежава цялата власт. Властта вече не е идеологическа, тя е технологична. Който притежава капитали, той и управлява. Преходът създаде условията за това натрупване и забогатяване на неокомунистите. „Преходът“ не създаде парламентарна демокрация. Той създаде олигархия, прикрита зад партии и избори. Няма ляво и дясно. Всички партии си приличат като стил, поведение и политическа реторика. Изборите се провеждат по един и същи начин: чрез медиите. Няма политически дебати, защото няма ценности; няма плурализъм на политиката, защото основен интерес са само превъртането на парите от Европа и сделките с руския газ. Тази ситуация възпроизвежда едни и същи политически механизми – без значение е кой ще управлява. Важното е да се гарантира постъпването на пари в определени ръце, фирми и кръгове. Съдебната система е тромава и не функционира. Тя не може да „пробие“ неокомунистическите олигархични кръгове поради невъзможността да бъде независима и свободна от влияния и лобита. Системата на МВР осигурява комфорт на управляващите към момента и ги пази от гнева на гражданството. Възпроизвежда се един и същи модел на управление поради остарялото законодателство и краха на парламентаризма. Капиталът се е сраснал с държавата. Това е най-уродливата страна на българския обществен и политически живот.

Има ли изход? На този етап – не. Категорично не! Проблемът не е толкова в политиките и олигархията. Проблемът е в интелектуалците и гражданството, които се примиряват с подхвърлените им от олигархията трохи. В България няма и не се създаде грамотна средна класа. Образованието е формално и привидно. То не носи и не дава познания, а оценки. Българското семейство е поставено пред оцеляване. Изкарването на пари в семействата е най-важният приоритет, който се обърна срещу традиционните ценности: християнската етика и културната осведоменост. Родителите нямат време за децата си, а децата им потъват в чалга културата и под опиването от наркотиците и алкохола. Външните влияния оказват натиск срещу семейните ценности, като ги преобръщат, оспорват и дискредитират. В тази нездрава среда се ражда неосведоменият български гласоподавател. Той е податлив на внушение и манипулации, защото е полуграмотен и зомбиран. Духовността е премазана и задушена. Тя се свързва единствено с ролята на църквата и изкуството, без да се проумява, че духовността е поведение в общността. Тя е широта на ума и гъвкав инструмент за предпазване на личността от зловредните външни влияния и от всякакво естество – от наркотиците от провокациите в мисленето. Обществото е болно и страда от раздвоение. Обществото е опиянено от лъскавите вещи в магазините и бърза по необходимост да прави пари, от набавяне на пари за тяхното притежание. Обществото е пияно и зомбирано от властта и егоизма. Не бедността е основен проблем, разлагащ семейството и ценностите, а съпялата лакомия на имането и притежаването на всяка цена. Висш идеал в това оскотяло общество е бързата кариера в обществената сфера и заемането на престижен пост, който носи пари. Събуждането след тежкия махмурлук минава през страданието и болката. Трябва да страдаме, за да разберем и очистим себе си и обществото.

Спирам дотук. Взирам се в бъдещето. Моето и на децата ми. Тежки, гъсти облаци скриват слънцето от земята на българите. Облаците идват от изток и се движат на запад. Технологичната култура роди и технологична власт. Технологиите ни заливат и ни превръщат в говорещи роботи, програмирани на определени честоти, без духовни вибрации. Панта рей (всичко тече). И това ще отmine!

Георги Чаракчиев

Венецианската комисия обяви защо референдумът в Крим е незаконен

Неотдавна Венецианската комисия обяви защо референдумът в Крим е незаконен:

– няма украински закон за местните референдуми и не е ясно съгласно какви правови норми ще се провежда подобно допитване;

– мащабното публично присъствие на военни (военизирани) сили не благоприятства демократичното взимане на решения.

На 8 септември 1946 г. комунистите проведеха референдум в България за промяна на управлението – да се превърне България в република. Резултатът е известен – 95,6% в полза на републиката. Така българските комунисти превърнаха България в една „народна република“, която стана за посмешище пред света.

Всъщност това, което днес става в Украйна, се случи в България преди години:

1. По времето на провеждането на този референдум в България беше в сила Търновската конституция, която не предвиждаше провеждане на референдум за промяна на формата

на държавно управление. Това означаваше, че за да се проведе един такъв референдум, беше необходима съответна промяна в Търновската конституция. Такава промяна беше обаче единствено в прерогативите на Велико народно събрание. Всичко това не беше спазено от българските комунисти при провеждането на референдума от 1946 г.

2. Съветската военна окупация на България продължи в периода 9 септември 1944 г. – 15 декември 1947 г. А това означава, че по време на провеждане на референдума от септември 1946 г. в България имаше „мащабно публично присъствие на военни (военизирани) сили“, което обстоятелство „не благоприятства демократичното взимане на решения“.

Как ли би се произнесла Венецианската комисия по казуса „референдум в България от 8 септември 1946 г.“?

За мен лично сравнението на днешните българи с онези отпреди 70 години, с нашите предци, и мнението и отношението на Ев-

ропа към тях винаги е пораждало и поражда болезненото чувство за нещо безвъзвратно загубено. За нещо, което нашите предци са притежавали, заради което са били уважавани и почитани, а ние, днешните българи, сме проигрвали с неспособността си да го съхраним.

1928 година е юбилейна за България – 1000 години Симеон Велики и 50 години Трето Българско царство. Именити германски политици, учени, професори, дипломати отправят искрени благопожелания към българския народ, отпечатани в Юбилеен алманах „Царство България” (Max Beck Verlag Leipzig, Leipzig und Sofia, 1928). Ето две от тях:

„Ударите, що съдбата нанася на един народ, можем да сравним с ударите, които човек нанася на нажежено желязо, за да го освободи от сгурията и да го облагороди. Никой народ в Европа не е получил толкова удари от съдбата и не е претърпял толкова превръщения, колкото българският народ през своята сега вече хилядолетна история. Но той винаги се е издигал из своите изпитания като Феникс из пепелта и винаги е бил отново готов да изпълни призванието си. България се проявява през хиляда години като най-важен културен фактор в Югоизточна Европа. Нейният народ създаде религия, изкуство и книжнина, които дадоха светлина и съдържание на славянските народи.

Ние виждаме в най-ново време как тази страна, отново под тежки изпитания, напраща всичките си сили, за да стигне до върха на онова, що може да стори в стопанство, наука, техника и култура...

Дано Германия да змогне, в обща работа с приятелския български народ, да допринесе със значително сътрудничество нужното за въздигане на царство България.”

Проф. д-р Никодем Каро, Geheimer Regierungsrat, Königl. Bulg. Generalkonsul
„Аз не познавам в големи подробности миналото на България; зная само толкова, че нейната история е много сериозна и тежка, но и че е преизпълнена със слава и надежди. Тия надежди са се сбъждали не малко благодарение на владетелските добродетели на царстващата династия, която води съдбините на страната. Българите бидоха наречени прусаците на Балканите. И наистина, те имат добрите качества на старото пруство от XVIII и XIX столетие: сериозно схващане за живота, честност и вяр-

ност на дълга, простота в отношенията. В това аз съм се уверил още като студент, наблюдавайки своите български колеги, и по-късно, особено като подпредседател на българското дружество, чрез общението си с учещите се в Берлин български младежи, които винаги са ми правили отлично впечатление. Бъдещето на един народ е неговата младеж. Затова въз основа на моето убеждение, придобито от качествата на династията и на народа, аз предричам на българската страна и народ, въпреки всички трудности на настоящето, все по-добро, все по-светло бъдеще.”

Берлин, 1928, Проф. д-р Л. Хек

За съжаление проф. Хек не е могъл да предвиди, че само 16 години по-късно над България ще падне тъмен мрак – мракът на комунизма, който ще сложи кръст на все по-доброто, все по-светлото бъдеще на българската страна и народ, в които проф. Хек така твърдо е вярвал. А 70 години по-късно неговите сънародници ще наричат българите „най-бедните, най-необразованите, задният двор на Европа”.

По-категорично потвърждение на станалото вече пословично твърдение: „Там, където стъпи комунистически крак, там трябва повече не никне”, не може да има.

Днес една голяма част от българите роптаят срещу всичко и всички, включително и срещу Н. В. Царят им бил виновен, че не можал да ги оправи за 800 дни. Ами той и Господ да слезе на земята, не би могъл да оправи този батак, в който вкараха комунистите България след 45 години комунизъм и повече от 20 години посткомунизъм.

Господа, тук не става въпрос за личността на цар Симеон, а за институцията монархия и формата на държавно управление.

Монархията винаги е била и е символ на суверенитет. Като монархия България осъществи Съединението си, като монархия България извоюва Независимостта си. Като република България направи два пъти опит да предаде суверенитета си на една чужда държава. Третият е вече в ход, с изгледи този път за пълен успех.

А ние умуваме що за личност и що за цар е Симеон II.

Можем само да извикаме: „Боже, пази България!”, защото ние, българите, не можем да я опазим.

В търсене на човещината

Проф. д.п.н. Виолета Борисова

Човещината! Как да я откриваме и заселваме в сърцата си, как да я опазим, когато се докосваме до нея в ежедневието или да я уловим в невидимия бяг на времето, за да съхраним образа ѝ за поколенията? Въпросите подсилват тревогата, когато действително вървим по духовния път на развитието. Мислим за опазване не само на материалното, но и за спойката между хората, за общуването и взаимодействията, в които усещането за взаимност, за разбиране и подкрепа съзрява с много обич и грижа за всички – деца, младежи и възрастни. Те са най-голямото богатство на всяко цивилизовано общество.

В търсене на човещината отварях лабиринта на избраната посока и пред погледа ми просветваше палитрата на преживяванията, разплискваща боите на цветовете гама, която ме ориентираше в пространството към успех. Активизирах волята си, за да се справя успешно с откриване на истината и да прогоня несигурните стъпки из пътя. Сърцето ми винаги притупваше като при прескачане на пропасти.

Душата ми все още е задръстена от безброй въпроси, но себеосъзнаването вече ме води с по-голяма сигурност в търсенето: за да избягвам стъпките, които наливат в душата ми страх, да внимавам в заблудите, да не търся виновни, а да пътувам към мечтите си без оправдания и с поддържане на духа. Научих се със замах да отстранявам егоизма като злина и отчаянието, за да не усетя поражението. Така продължавам да търся човещината. Налага се да изкоренявам много от бурените из пътя: опасностите от лицемерие, гняв, омраза и завист, които замъгляват погледа и блокират волята на човека търсач. Срецам препятствия от налагане на чуждо мнение и лошо настроение, но усещам, че побеждавам недостатъците и се изправям уверена. Преживяването на

щастие от това, че съм полезна на другите, ме окуражава. Необходимостта от общуване и с тези, които са заблудени из пътя, че са вървели в правилната посока – долива в чашата на увереността ми усещане, че съм близо до целта. Радвам се на правилно избрания път в търсене на човещината, по който са вървели най-чистите българи, отдадени на родолюбивите си дела.

Водят ме християнските добродетели из пътя. Приех прошката като най-красивия подарък за човека, закичих усмивката на лицето си, за да ме защитава от ударите по трудния път към пробуждане на доверието. Знам, че то подхранва човещината, въдъхвайки се от доброто.

С вътрешния мир – психичното равновесие, се показвам пред погледа на хората спокойна. Стремя се да срещам интелектуалното – завихрено в мисълта, а емоционалното – оцветило преживяванията ми. Тогава съм спокойна, с удовлетворение от постигнатото, защото в търсенето на човещината откривам себе си – човека у мен.

Духовните послания и доказаните истини за живота ме ободряват в търсене на доброто и с тях, като с изворна вода, оросявам жадни души, обърнати в посоката, където е възможно да намерят човещината. Рационалният поглед към себе си може да активизира и насочи човека към нея, за да ѝ даде посока и други. Въоръжени с най-необходимото ни като хора – интелектуалните възможности и вярата, мотивирани от трудолюбие, и здраво вкочени в надеждата, можем заедно да търсим, да откриваме и вървим по пътеката на човещината с достойнство. Това е единствената реалност, в която с **любовта** към човека можем да преодолеем психосоциалните кризи и да показваме, че човещината я има, но тя е неоткритият дар на духа, на който може да се довери всеки, за да живеем щастливо!

Свят на враждебност около нас

„Радост в грижи, грижи в радостта” – така бащата, учителят, воинът Стамен Панчев се обръща към невръстния си син, когото поверява на баща си, ако не се завърне жив от фронта, „да направи от него това, което е направил за сина си Стамен”. Децата са радост, осмислят живота, гордост, но и много, много грижи. От невинно, крехко същество, току-що дошло на света, да направиш достоен гражданин. Грижи, но какви?

Смущават и основателно тревожат някои, и то не редки, прояви на децата ни днес. Параноична жестокост на ученичка, убила и разрязала на парчета своя съученичка, защото била по-хубава, грижите за модна външност са единствените и най-важните, мързел, готованковщина, измами, кражби, грабежи, наркомания, алчност – да имаш много и да живееш охолно за сметка на други изнемогващи, злоба, грубости, осакатяващи побои в училищата дори – тази свята институция за някогашния българин, домашни насилния. Движенията, погледите на някои младежи говорят за призивно оскотяване. Майка пребива невръстните си деца – заслужава ли да бъде назовавана майка/ В ранна възраст призови за любовни игри и секс, забременяване, аборти, захвърляне на новородено дете, продажба на децата и много, много други срамни, аморални деяния. Емоции без контрол, водещи до агресия вместо до културно поведение. Удоволствия без отговорност. Неумение да се владеят емоциите (виждаме какво става на стадиони след спортни игри). **Свят на враждебност около нас.** А семейството? Станало ли е то здрава преграда пред враждебността на света? Защо се прехвърлят задълженията и отговорностите на други – училище, семейство, общество? Какви трябва да станат насоките на грижите ни към младежта? Отговорност за поведението, контрол над емоциите, честност, вежливост, коректност, без завист и грубост. **Да се върва и следва чист идеал, носен от морално чисти хора.**

Децата имат нужда от здрав корен и криле. Родителите са вековните дълбоци за създаването на истинско здраво семейство, което да стане пристанище в бурята на враждебността. Баби и дядовци – верни, любими, грижовни, богати на житейски опит и мъдрост – сигурен гарант, на когото работещите родители могат да разчитат. Така е било. Лишенията, несгодите да не засягат ничие човешко щастие.

Календарът ни е отредил 21 ноември като ден на християнската младеж и семейство. Това не е случайно. **Бог е преди всичко морал и чистота.** Божиите заповеди са верни пътни карти за ръководството на родители и деца. Бог трябва да присъства навсякъде, даже и в политиката. Семейство със здрави корени, с отговорност, живеещо достоен трудов живот, с атмосфера на такт, деликатност, жизнерадост, доброжелателство, без егоизъм, грубости и жестокост – това е истинското християнско семейство. От такива семейства излизат младежите ни национална гордост – първенци по успеваемост на конкурси, олимпиади, състезания. А такива млади умове имаме навсякъде по света. Те вдъхват вяра и надежда за по-добри бъдни дни. Те са достоен идеал за следване, образец, пример.

Елена Вачева

Да не се забравя от поколенията, че тези, които убиваха безнаказано и тероризираха 45 години (1944-1989) българския народ, в преходния период станаха новите богаташи и продължават дейността си под нова форма, но със същото съдържание, и днес.

Цв. Цанински, Шумен

Как беше разграбена собствеността на народа

Това, което се случи през 1989 г., наричат преход. Това не бе никакъв преход, това беше време за разграбване на общонародната собственост, създадена при социализма. Как беше създадена тази собственост и каква беше – е друг въпрос, но тя съществуваше и по всички морални и юридически норми принадлежеше на всички, на народа. А какво стана?

Не сте ли си задавали въпроса: защо комунистите не оказаха съпротива срещу унищожаването на строя им, нали щяха да защитават идеалите си до смърт? Нямаше бунтове, нямаше грами, нямаше трагедии, никой не се самоуби.

Оказа се, че никой от тях не е вярвал в тези идеали, в името на които избиха милиони. Напротив – комунистите първи се юрнаха да стават капиталисти. Що за цинизъм? Този цинизъм прерасна в наглост, в бруталност, в диващина, в бандитизъм. Всичките онези СИК-ове, ВИС-ове, барети, борци и мутри са техни, те заразиха с цинизма си цялото общество, мафията в българската държава е уродливата рожба на този безпрецедентен исторически цинизъм. Няма идеали, няма нищо свято – и комунистите първи започнаха да разграбват социалистическата собственост, може би защото си я смятаха за своя.

Все пак тук има една загадка: откъде тези хора взеха пари да изкупят, макар на безценица, тази собственост – нали, като всички други след половин век социализъм, и те нямаха нищо? Не знам.

Не знам дали на мнозинството е известна тази гигантска галавера, тя е достойна за обезсмъртяване.

Комунистическото правителство на Луканов издаде през 1990 г. лицензи за основаването на частни банки и тъй като по онова време никой нямаше начален капитал, по нареждане „от горе“ този капитал дойде от ДСК и БНБ.

После частните банки раздадоха тези пари като необезпечени кредити на свои доверени лица и с тези държавни пари кредитните милионери изкупиха каквото можаха от държавната собственост (наричаха я държавна за маскировка – за да не се сети народът, че разграбват неговата собственост!). Така придобиха всички заводи, машини, ведомствени жилища и почивни станции в планините и по морето... И нямаха никакво намерение да ги запазят, да ги разработват, да ги превръщат в модерни предприятия – просто си намериха мющерии от цяла Европа, че и отвъд, които нямаха нищо против да купят, пак на безценица (от тяхна гледна точка), работещи машини, че и цели поточни линии, почивни станции – готови хотели заедно със земята около тях, градските кина, които станаха бинго зали... Печалбата за търгащите беше огромна, и то в твърда валута. По онова време Валутен борд в България нямаше – левът беше конвертируем, ама наравно с всички останали валути участваше в световния валутен пазар и както си му е редът, цената му се менеше. През 1990 г. беше около 10 лева за долар, после бавно се обезценяваше. През 1992 г. вече мина 90 лева за долар и все варираше – днес 80, утре 92, хайде, и докъм сто можеше да стигне, ама после пак падаше. Кажете-речи всичко изглеждаше нормално.

И тогава, с един замах бившите комунисти изиграха най-силния ход, с който бетонираха господството на капитала си, натрупан в тези пет години.

През 1995-1996 г. социалистическото правителство на Жан Виденов предизвика хиперинфлация. В рамките само на един ден доларът надскочи 3000 лева!

И тогава кредитните милионери (само някои от тях всъщност) върнаха заемите си, както се полага според договорите – взел един милион лева, връща един милион лева. Ама 1 млн. лева през 1990 г. струваха 100 хиляди долара, през 1992-1994 г. струваха 10 хиляди долара, а в края на 1996 г. – по-малко от 250-300 долара. Така най-„предприемчивите“ прибраха „печалба“ 300-400 към 1, следва-

щите, дето не бяха се „усетили“ навреме, скатаха 30-40 към 1! Че защо да не си върнеш кредита при такова условие. Някои и на това не бяха съгласни – просто избягаха от страната и нищо не върнаха!

Фантастично! Гениално!

В същото време бедният българин, който бе успял по време на социализма да спести в ДСК две-три хиляди лева за черни дни, получи срещу тях 20-30 лева, по онова време едва стигаха за една ракия...

Така се стигна до положението, че сега 600 души притежават колкото останалите 7 милиона и половина, колкото целия народ.

Ха, наздраве, бедний българинно!

Стефан Цанев,
в. „България без комунисти“

„Истината е една и тя трябва да се знае“

(препечатка от „Борба“, септември 2011 г.)

„Докато по върховете на управлението в България са все тези хора (познати от 1944 г. насам) и допълнени от блокове, радетели за безцензурен печат и още гузина подобни, така ще бъде.“

Висшето образование в България в очакване на нови решения

Към настоящия момент проблемите пред родното висше образование не са един или два. В това, че съществуват проблеми и недостатъци, няма нищо фатално. Всеки мислец човек е наясно, че идеални системи в реалния живот не съществуват. Няма идеална държава, както няма и идеален университет.

Това, което е притеснително обаче, е липсата на истински дебати в обществото за посоките на развитие на българската академична общност. След две вълни на университетски окупации, след появата на стратегия за висшето образование в портала на Министерството на образованието и науката (МОН) е редно институциите да иницират разговор за бъдещето...

Този разговор, доколкото се е състоял, е отчайващо повърхностен. Дебати няма, а ако има, те се измалкват в посока, нямаща нищо общо с европейските ценности и стандарти в образованието. Стратегията на МОН мирише на старо претоплено ястие, извадено от фризера на развитие социализъм. Не мога да не се съглася с Евгени Дайнов, който остроумно отбелязва, че няма как да се конкурираш с Мерцедес, ако чертежите са ти за производството на Вартбург. Това по отношение на стратегията. Там има един фундаментален недостатък, можем да го наречем ценностен проблем. Това е липсата на разговор за свободата и израстването на свободни хора в българското образование. Тук пак ще се позова на политолога Евгени Дайнов:

„В раздела на стратегията, посветена на насъщните проблеми, никъде не се споменава основния, крещящ, видим от космоса проблем: **че образованието у нас произвежда уплашени и зависими, а не уверени в себе си и независими хора.** Зависимите хора нищо ново не могат да измислят; това могат само свободните. А умението да си свободен също се преподава – поне така правят онези, с които трябва да се конкурираме.

В крайна сметка разбираме, че основният проблем е липсата на пари. Ще рече: дайте достатъчно пари – ето ви модерна европейска страна. Да, ама един от големите модернизаци-

тори на ХХ век – Маргарет Тачър, още преди 40 години отбелязва, че нито един проблем не можеш да решиш, ако само го замеряш с пари. По което веднага разбираме, че тя е продукт на Оксфорд, а не на Институт имени Плеханова, например.” (Оксфорд или Институт имени Плеханова – защо няма да има дебати за висшето образование).

За щастие тази концепция няма никакъв реален шанс да излезе от ролята си на събирач прах министерски документ. Ясно е, че ниското обществено доверие и липсата на елементарен авторитет на правителството ще вържат ръцете на МОН. Трудно е да се повярва, че в сегашната обстановка, когато парламентарното мнозинство по-скоро оцелява, някой ще рискува да се занимава с образование.

В опозиция на горното твърдение може да се посочи един факт, който разбуни духовете още в началото на новата 2014 г. В Народното събрание бе внесен проект за изменение на Закона за висшето образование с параграф единствен – отпадане на определената в него мандатност на ръководните длъжности във висшите училища в България. Вносител са лично лидерите на БСП и ДПС Сергей Станишев и Лютви Местан. Ако трябва да бъдем съвсем точни, вносителите са четирима. Другите двама са Алиосман Имамов и известният в Кърджали партиен функционер и директор на училище Милко Багдасаров.

В грубо нарушение на демократичните практики въобще не е проведено обществено обсъждане с представители на академичните преподаватели, студенти, неправителствения сектор. Единствена причина за поправката е силният лобистки натиск на съвета на ректорите – казионна организация на ръководителите на висши училища, повечето от които държавни. В тях се изразходват на практика безконтролно бюджети, чийто суми надминават често с пъти парите на отделни министерства. А ректорите са еднoлични разпоредители с бюджетните и извънбюджетните средства. Концентрирането на такава власт в ръцете на едно лице противоречи на

принципа на разделение на властите в демократично изградените институции.

Към настоящия момент единствено широко недоволство в академичната общност спира поредното недомислие на управляващите. В социалните мрежи върви електронна петиция срещу този акт. За сериозните намерения на вносителите е достатъчно пак да си припомним техните имена – това са Станишев и Местан.

Само времето ще покаже дали българското общество като цяло ще намери съпротивителни сили срещу подобни лобистки действия.

В края бих искал да споделя, че мъките на висшето образование са резултат от неуспеха на Сергей Изнатов да прокара максимално радикален закон за академичния състав през 2010 г. Тогавашната парламентарна комисия по образование, подкрепена от „мастити”

номенклатурни професори и академици, успя след многократни изменения да създаде един неработен Франкенщайн. Още тогава българското висше образование пропусна шанса да заработи по авангардните американски и английски модели. Скоро ще престанем да се учудваме, че българските университети не попадат в престижните световни класации, а ако все пак ги класират, са абонирани за последните места.

Нотка оптимизъм може да бъде намерена само в широкия диалог, при който да се чуят различните мнения, включително и на младите учени и преподаватели. В либералнодемократичната държава няма друг път за постигането на консенсус, освен диалога.

Доц. Добромир Добрев – преподавател по философия, началник на Регионалния инспекторат по образование в Шумен за периода 2002-2013 г.

ЗАЩО?

ЗАЩО?

ЗАЩО?

Всеки четвърти висшест напуска България

40% от младежите са потомствени безработни, показва изследване на БСК

Всеки четвърти, или 25% от завършилите висше образование в България работят в чужбина. Поредната тревожна статистика за изнасянето на мозъци представи ръководителят на Националния център за оценка на компетенциите към Българската стопанска камара Томчо Томов.

„България се държи като богата държава, която изнася висококвалифицирана работна ръка в чужбина. В същото време голям процент от младите хора не работят, а разчитат на издръжка от родителите си, които най-често подпомагат семейния бюджет от чужбина. Около 40% от младежите без работа са потомствено безработни, което означава, че и родителите им също са без образование и доходи”, коментира Томов. Около 55% от безработните не са завършили дори средно образование.

Според изследване на БСК от завършилите висше образование само 30% работят по специалността си. Останалите 70% започват работа най-често в търговията, преработващата промишленост и услугите. В сферата на услугите най-търсената позиция е тази на охранител. „Получава се парадокс – образователната система не подготвя необходимите кадри за икономиката, а създава безработни”, твърди Томчо Томов.

Експертът твърди, че проблемите при заетостта и безработицата започват още от средното образование, което все по-малко успява да подготви учениците да продължат обучението си в университет. И да ги мотивира да се реализират в областите, необходими на икономиката, свързани с математика, физика, химия, инженерно-техническа подготовка.

НУЖДИ

Необходимо е системно проучване точно какви кадри са нужни на бизнеса и през какъв период те трябва да подобряват и развиват уменията си, за да са конкурентоспособни на пазара на труда, напомнят от БСК. Изследване на бизнес организацията показва, че в информационните технологии за един студент в трети курс наученото в първи вече може да е остаряло. Без да поддържат знанията си актуални, специалистите в ИТ сектора се деквалифицират за 4 години, в инженерните специалности – за 7 години, а финансистите – за 9.

Дуна Христова, в. „Сега”

Из Всекидневната
българска преса

„Ситни гребни като камилчета” и малко по-егри

На вниманието на властващата олигархична номенклатура

300 ЛЕКАРИ ИЗЧЕЗВАТ НА ГОДИНА

Три хиляди лекари са напуснали страната само за 6 години в търсене на препитание в чужбина. Това сочи най-новото изследване по темата на Българския лекарски съюз. Пикът на напускане на медици е бил през 2011 г., когато са заминали 507 лекари.

Нови 17 родни медици са напуснали още през първите две седмици на 2014 г. „След нас няма смяна, няма нови колеги, а трябва да постъпят, да се обучат”, алармира д-р Валерия Вълчева, неонатолог в АГ болницата на Видин.

500 000 БЪЛГАРИ ЩЕ БЯГАТ НАВЪН

Близо половин милион българи в трудоспособна възраст искат да емигрират, показва проучване на БАН. Потенциалните емигранти са на възраст между 15 и 65 години. Германия е на първо място по желана дестинация за българите, следвана от Испания.

По-високият стандарт на живот в чужбина е причината за 90% от сънародниците ни да искат да напуснат България.

ЩЕ УМРЕМ, НО В ЧУЖБИНА

С всяка изминала година все повече българи бягат навън от родината си.

Емигрират заради безработица, мизерни заплати и... безизходица. Много от сънародниците ни заминават на сяло в дадена държава, без да са сигурни дали ще успеят да се установят там. Избират риска пред това да продължат трудния си живот в родината си.

Ще се завърнат ли тези хора в България? Едва ли. Веднъж заминали и постъпили на доходоносна работа, връщане няма. И за какво да се връщат, като си помислят как ще бъде оценен трудът им тук и какъв е животът като цяло. Отново ще заварят престъпност, която не стихва, политическо управление, което не се променя, страна, която се развива твърде бавно.

Единственият прираст на населението е от ромски произход. Население, което е на раменете на всички останали българи. Малцинството лека-полека се превръща в мнозинство. Хора, които

живеят от социални помощи. Деца, които раждат и отглеждат деца. Със скоростта, която българите емигрират, скоро ромите ще станат водещото население в България. Наскоро някакъв професор изчисли, че последният българин ще умре през 2136 г. Докато се стигне дотам, същият този последен българин няма да умре на родната си земя, а в чужбина. И най-тревожното е, че е твърде късно да се оправят нещата.

Силвия Прибуловска

ИСТОРИЯТА ОСТАВА В УЧИЛИЩЕ

Промени в учебните програми по история може да има, когато бъде приет нов закон за средното образование и има обществено одобрение за тях. Това съобщиха от Министерството на образованието и науката. „Твърденията в някои медии, че предстои отпадане на обучението по история и цивилизация в 11-и и 12-и, клас, създават излишно напрежение сред заинтересованите среди, се казва в съобщението. Нови учебни програми по история и цивилизация, както и по всички останали предмети, могат да бъдат въведени, едва след приемането на нов закон за предучилищното обучение и училищното образование, който ще определи целите и принципите в средното образование. Такъв проект за нов закон в момента се разработва в Министерството на образованието и науката.”

БЪЛГАРСКИ СТУДЕНТИ В ЧУЖБИНА ИСКАТ ДА СЕ ВРЪЩАТ У НАС

Над 100 български студенти в чужбина са потърсили Агенцията по заетостта за съдействие да си намерят подходяща работа у нас. Още впечатляващото е, че това е станало само за две седмици, след като от институцията обявиха специални мерки за връщане на младежите емигранти у нас.

В началото на февруари трудови посредници обиколиха 13 града в Европа, за да се срещнат лично с българските студенти там. По време на срещите трябваше да се изготвят индивидуални профили на участниците в тях за образованието и интересите им. Беше създаден и специален електронен адрес, rabotazamen@az.government.

bg, на който всеки български студент навън може да изпрати автобиографията си.

Ангажиментът на трудовите посредници е да бъде изготвен индивидуален план за търсене на работа на всеки кандидат, съобразен с неговия профил и предпочитания. От АЗ обещаха, че на студентите ще се търси заетост в големи фирми, които могат да им предложат адекватно заплащане и възможности за кариера.

РЕГИСТРИРАНИТЕ В БЮРАТА ПО ТРУДА БЕЗРАБОТНИ МИНАХА 400 000. АГЕНЦИЯТА ПО ЗАЕТОСТТА ОТЧИТА РЕКОРДЕН БРОЙ СВОБОДНИ РАБОТНИ МЕСТА, ДОКАТО БЕЗРАБОТИЦАТА РАСТЕ

Регистрираните в бюрата по труда безработни минаха 400 000 за първи път в кризата и през януари те са били 401 233, отчетоха вчера от Агенцията по заетостта. За последно над 400 000 безработни е имало през януари 2006 г. – 432 308. От АЗ обясняват ръста на регистрациите заради мерките на трудовите посредници да се активизират обезкуражените да си търсят работа или да се възползват от възможностите за обучение и субсидирана заетост. Само за 2013 г. медиаторите са убедили 13 000 българи да се запишат в бюрата по труда. Бяха разкрити и над 400 изнесени работни места за посредниците в най-малките населени места.

Безработицата през януари е била 12.2%, което е ръст с 0.4 процентни пункта спрямо декември. „Основната причина за нарастването е традиционното увеличаване на потока от новорегистрирани безработни през януари вследствие на традиционното приключване на договори за субсидирана заетост в края на декември. Голяма част от работодателите също освобождават персонал в края на всяка календарна година”, обясняват от АЗ. Ръст обаче е отчетен и на годишна база – през януари 2013 г. безработицата е била 11.9%. Само преди дни данните за безработицата отчете и НСИ, според които тя минава 13%, а безработните са почти 440 000. Разминаванията между двете институции идват от методологията. Статистиката изследва проблема на базата на интервюта, докато АЗ работи с реално регистрираните в бюрата по труда.

Безработните и безработицата обаче растат на фона на рекорден брой заявени в условията на криза работни места в реалната икономика, показват още данните на АЗ. През януари работодателите са обявили 10 968 свободни позиции и

това е най-големият брой заявки от 2008 г. насам. Повече от половината (6773 места) са в частния сектор. Най-много са в преработващата промишленост (3725) и търговията (1377). Тези сектори обаче винаги са в челото по свободни позиции, тъй като в тях работят най-много заети, а и местата обикновено са за тежък труд с ниско заплащане и има голямо текучество.

Дуна Христова

ЗАЕТОСТ

Постъпилите на работа през януари са 16 692. От тях около 12 100 безработни са си намерили работа в реалната икономика. По програми и мерки, финансирани от бюджета и с пари от Европа, заетост е осигурена на едва около 4460 души. За сравнение година по-рано работа са успели да започнат 21 874 души, от които на субсидирани места – 11 870. Данните показват, че проблемите с края на първия програмен период и липсата на договор за втория, както и малкия бюджет за плана за заетост, вече започват да се усещат. Поради липса на финанси социалното министерство ще има все по-малко възможности да влияе положително на пазара на труда.

БСП ВЛЕЗЕ В ГЪВКАВИ ДОГОВОРКИ С БОРИСОВ

Прегласуването на Закона за МВР, върнат от президента, разпали страстите в парламента вчера и показа промяна в досегашното непримиримо отношение на БСП спрямо ГЕРБ. Вкарването на ветото в дневния ред на НС взриви постигнатото крехко примирие между двете партии на консултативния съвет при президента във вторник. Лидерът на ГЕРБ Бойко Борисов призова Законът за МВР да не се гласува преди консултациите между парламентарните сили за законодателните приоритети до края на сесията, като се позова на обещанието, дадено от управляващите на КНС. До вторник, за когато са насрочени разговорите, той настоя да не вземат дългосрочни и важни решения.

Борисов се възмути, че обсъждането на текстовете не е в духа „на плавния преход към политическо съгласие”, за което партиите се договориха при президента. От БСП пък обвиниха ГЕРБ, че нарушава примирието с внесените тихомълком промени в Наказателния кодекс, които предвиждат да отпадне давността за престъпления, извършени по време на комунистическия режим. Борисов предложи сделка – да оттегли поправките в НК, ако

управляващите отложат гласуването на ветото, но тя не беше приета.

В отговор лидерът на ГЕРБ демонстративно скъса лист със становището на консултативния съвет. „Оттук нататък война, реваншизъм до дупка”, закани се той. В гнева си Борисов разкри, че становището на КСНС било написано изцяло от БСП, ДПС и „Атака”, а не от президента, но от ГЕРБ великодушно го приели, както ще приемат и всяка посочена от тях дата за изборите.

Изстъплението на Борисов сломи жестокостта на БСП и минути по-късно Янаки Стоилов обяви в залата, че двата спорни законопроекта се отлагат. Жестът изненада колегите му, които настояха за спешно заседание на червената ПГ. След него

стана ясно, че отлагането на ветото е само до днес. „Законът за МВР не може да бъде обект на преговаряне”, категорична бе Мая Манолова. Решението на групата предвещава нови скандали в пленарната зала днес. Според Борисов с новия закон досегашните управляващи целят да направят куп назначения без конкурс.

Депутатите одобриха окончателно и с пълно единодушие промените в Закона за военноинвалидите и военнопострадалите, които им осигуряват ред привилегии като безплатни лекарства, право на почивка в базите на МО, безплатни карти за техните придружители и др.

**Венелина Ангелова,
Галя Горанова**

На вниманието на г-н Гошо Спасов – зам.-председател на БНФ, Инк., с оглед публикация в сп. „Борба”

Д-р Богомил Лазаров – член наблюдател на Българската академия на науките и изкуствата, специалист Социална медицина

С мисъл и действие за съдбата на България

Пред мен са разтворени няколко броя от кратък статистически справочник, издаван периодично от Регионалната здравна инспекция (РЗИ) в Габрово. Във всички броеве от различните години и винаги на шеста страница на ред втори от горе наогу четем едно и също изречение за намаляване на населението в Габровска област: „Намалението се дължи на трайно установилите се неблагоприятни тенденции в основните демографски процеси раждаемост и смъртност, както и на отрицателния механичен прираст.” Едва ли някой от много управляващи от различните партии през времето на така наречения преход е имал някакво отношение към демографските проблеми на областта и общините на нейната територия. Такова отношение или решение за активно противопоставяне на демографската катастрофа няма. Едва сега под натиска на обществените съвети на гражданското общество областните управители поставят въпроса на дневен ред. Наш дълг е да настояваме за конкретни мерки за подобряване на ситуацията както в област Габрово, която е на последно място по раждаемост в България, така и в цялата държава. Вярно е, че съществува от 2012 г. национална стратегия за демографско развитие на населението. Веднага напомням за много добрия принцип от световната практика, който гласи: „Мислете глобално и действайте регионално”. Напомням също така, че вече сме 2014 г., а няма по места никаква следа от необходимите политики и програми за извършени дейности. Ето и авторитетът на числата за 2012 г. към 31 декември. Раждаемостта в Габровска област е 5.94 на хиляда при смъртност 18.3 на хиляда. В областта естествения прираст на населението от 30 години е отрицателен и вече достига стойности по-високи от 12.08 на хиляда. За България отрицателният естествен прираст от 1990 г. е при раждаемост 9.5 на хиляда и смъртност 15 на хиляда за 2012 г. По данни на проф. Петър Иванов българите намаляваме всяка година с около 60 000 души, което прави 164 души на денонощия, или 7 на час. Пак според проф. Иванов през 2050 г. българите ще бъдем 4,5 милиона. Други автори са малко по-големи оптимисти и дават стойност за 5 милиона българи през 2050 г. Възрастното население ще бъде над 30%. В момента един работещ българин издържа двама неработещи. На едно българче вече се раждат по три деца от т.нар. малцинствени групи. При наличието

на тези факти кой ще отрече, че имаме много сериозен проблем и не е ли естествено да си зададем следните елементарни въпроси:

1. Какво ще стане с икономиката ни, с трудовата ни заетост и с националната ни сигурност в най-скоро време?

2. Кой, кога и как ще поведе битката с демографската катастрофа и най-вече ще мобилизира всички институции, имащи отношение към решаване на проблема, да си сътрудничат?

3. Защо всички парламентарно представени партии и тия извън парламента и властта не постигнат споразумение по този общонационален въпрос за неговото решаване? Очевидно необходими са конкретни и дългосрочни политики за справяне с бедността, безработицата, емиграцията, безбрачието, семейното планиране, здравната култура на населението, образованието и възпитанието на подрастващите, с акцент необходимата финансова стабилност на държавата и регионите.

4. И не на последно място, каква ще бъде постоянната медийна ангажираност и обективно отразяване на събитията с оглед отговорното решаване на проблема?

Въпросите остават открити и съм сигурен, че никои и никога няма да ни прости безотговорното поведение да спрем самоунищожението си. Бог не обича самоубийците. Нека заслужим отново любовта му и Той да пази България. Амин!

Към Европа и до... никъде

След изборите се оказахме без избор. Защото след евровота се възпроизведе същото политическо статукво, както на парламентарните избори. Единственият резултат от евроизборите в България е победа на българската олигархия срещу зомбираното гражданство. Бойко Борисов обяви „голямата“ си победа над БСП/ДПС/„Амака“. Всъщност вотът показва мъдростта на мислещото гражданство, което просто си остана вкъщи. 2/3 от българите не гласуват. И това ако не е шамар за цялата политическа класа?! Това не попречи на изявени неокомунисти да си припишат заслуги и доверие, което не им е поверено. Нека погледнем „резултатите“ от „изборите“ без избор.

Първа политическа сила е **ГЕРБ**. Очаквано. Митът „Бойко Борисов“ още работи и все още въздейства на заблудени умове, които му се кланят, превъзнасят и бозотворят. Защо?! Само защото Борисов се обявява за „десен“ и антикомунист. Неговата ГЕРБ буквално стъпка и уби българския предприемач. Тогава?! Къде е „ясното“ в ГЕРБ? Пишман демократите побързаха да обявят победата на Европа и ГЕРБ. Уважаеми, ГЕРБ не е ясна партия! Това е една неокомунистическа каста, за която стоят корпоративни и групови интереси. ГЕРБ е една партия фантом. Тя съществува само във фетишизираното от медиите пространство. Няма реална социална основа, няма визия, няма и национална стратегия за водената от нея политика. ГЕРБ ще бъде жива, докато е поддържан и „хранен“ митът за Бойко Борисов – галеникът на родната неокомунистическа олигархия. Митът вече се пропуква. Скоро от него ще остане само легенда.

Друга ясна сила – **Реформаторският блок** – показва леко съвземане. Има един депутат в Европарламента – г-н Светослав Малинов. Защо тогава бе нужна тази позорна коалиция с г-жа Меглена Кунева и нейната партия?! Която отблъсна консервативно мислещия десен избирател. Реформаторският блок е на „ръба“ на своето политическо оцеляване. Въпрос на време е да се разпадне.

Какво излиза? България ще бъде представена в Европейския парламент от няколко еднотипни неокомунистически партии: ГЕРБ, БСП, ДПС и „България без цензура“. Веднага след изборите Николай Бареков обяви намерението си за коалиция между неговата партия и БСП. Предвидим ход и резултат, който не изненадва никого предвид солидния финансов и олигархичен гръб, който стои зад „България без цензура“. Един призрак се е запътил и броди из Европа: призракът на неокомунизма!

„Амака“ се провали на евроизборите. Волен Сидеров слиза от политическата сцена, на която излиза Николай Бареков. Двамата популисти, подкрепяни от неокомунистическата олигархия, просто ще си разменят местата след рухването на доверието към „Атака“. Без това да промени

политическото статукво. Българската олигархия работи на пълни обороти, за да удържи контрола над властта в България. Тогава за каква Европа говорим и за къде сме се запътили?! Според нашия известен социолог доц. Иво Христов логиката на европейските процеси и логиката на българската политика са коренно различни категории!

АБВ на Георги Първанов набира скорост. Бавно, но скоро ще увеличи оборотите. От това политическо разнообразие и шареност на „леви“, всъщност неокомунистически партии с щедри социални послания, левият гласоподавател съвсем се обърка. БСП претърпя едно от най-големите си падения след 10 ноември 1989 г. Уви, насреща няма истинска дясна партия, която да поведе народа и да е готова за властта. Неокомунистическата олигархия унищожи и стъпка дясното пространство като символ и емблема на свободата и автентичността на модерното мислене. България все повече започва да се доближава като политически и обществен модел до Русия. Реална демокрация в България няма и не може да има при това съсредоточаване на икономическа власт в ръцете на неокомунистическата олигархия и подвластните ѝ медии. Решението на проблема има два пътя:

Първият: да чакаме неокомунистите да измрат до крак и тогава да тръгнем да правим реална демокрация и да създаваме модерна европейска държава. Само че след тях идват техните деца и внуци, които са „обучени“ на същото това политическо лицемерие и национален нихилизъм, за да оцелеят. На тяхна страна е и силата на парите.

Вторият път е по-труден. Наричам го пътят на обръщането към хората. **Олигархия и неокомунизъм не се гонят с протести и площадна демокрация. Консервативното дясно трябва да се завърне към апостолските времена и да почерпи опит от тях.** Процесът е бавен, но ще даде плод след няколко години работа с хората по места и чрез възстановяване на демократичния клубен живот. Така аз виждам нашето оцеляване и съхранение срещу огромната технологична власт на неокомунистическата олигархия. Съхранение на ценности и култура, на духовност и отговорно етично поведение – все остарели и забравени човешки категории. Но само по този път ще имаме **свобода и избор**. Човешки избор!

В. Б., историк.

Бел. ред.: Редакцията на „Борба“ има готовност да отпечата в следващите броеве на списанието и други гледници по темата „Към Европа и до... никъде“.

Поздравителен адрес

Централният управителен съвет (ЦУС) на Българския национален фронт (БНФ) и редакцията на сп. „Борба“

във връзка с навършване на 90 години на патриота националист и антикомунист

инж. Кирил Крумов

му пожелават **здраве и дълголетие**.

Кирчо, приеми поздравленията ни със следните два стиха от стихотворението ти „Деветдесет години“.

*Във легиона се научих
да бия смело подлостта,
от него силата получих
като орлите да летя.*

*Живях деветдесет години
във тежка огнена борба,
но днес в моите градини
цъфтят мечти на свобода.*

ЦУС на БНФ, Инк., сп. „Борба“

Забележка: Стихотворението е написано на 16 май 2014 г.

Спомени на
единъ емигрантъ

Тъга по родината Гергьовденски размишления

На чистъ Гергьовденъ, день на храбростъта и доблестъта и празник на побѣдитѣ нѣма българинъ ни българка, останали достойни за това гордо име, които да не изживѣватъ на днешния день съ притворенъ взоръ светото наше Гергьовденско тайнство. Тогава чезнатъ дѣлничнитѣ грижи, гасне свѣтската суета, свалятъ се всѣкакви други байраци и цѣла България колѣнички предъ бойнитѣ си знамена, символи на националенъ героизъмъ и на историческо мисионерство.

...Осенени отъ трѣпката на националното ни безсмъртие, виждаме презъ сълзи поредици отъ български войници, строени на заря, чуваме да отекватъ безответно имената на падналитѣ и подвиваме колѣно при заупокойката. Хоралтъ „Покойници“ обятно се стила и глъхне въ нощъта... На утрото войската, бодро, разтрѣсва съ тежка стѣпка друмоветѣ, за да се представи на царъ и народъ. Нѣкога сѣщо така сѣ кѣнтѣли калдарѣмитѣ отъ конницата на Крума, отъ войскаритѣ на Симеона... По гърдитѣ на храбрецитѣ се сребреятъ и синеятъ ордени, по площадитѣ се развява победоносното „Ура“, сърдцата сѣ препълнени, душитѣ – причастени, погледътъ – устременъ къмъ народни идеали...

Така бѣ на Гергьовденъ, това е великото Гергьовденско тайнство. Видения на сантименталенъ романтизмъ? Вечно вчерашенъ консерватизъмъ? Фашистки милитаризъмъ? За нѣкои мъртвородени „прогресивни“ българи съ извратени мозъци и души – може би. Ала не и за живата кърма на българската нация! За насъ Георгьовденъ е не само традиция, вѣрски символъ или легенда. Той е изворъ на жива държавнотворна сила, канонъ на народна етика, програма и нравствено-политическа задача. На тази програма и задача е обреченъ да служи Българскиятъ националенъ фронтъ. Който има българско сърдце да чувства, ще ни съчуства, който има честна мисль да мисли, ще ни разбере. Останалитѣ ще се пробудятъ и отрезнѣятъ по-късно. Но нека се пренесемъ отъ виденията въ изгнание къмъ действителностъта въ родината: националнитѣ светини поругани, лѣвскитѣ знаци замѣнени съ крѣволожка петолѣчна звезда, „Шуми Марица“ заглушена отъ химни за гаднитѣ идоли на отечественофронтовскитѣ безотечественици... Сили на преизподнята препускатъ бѣсно като апокалиптични конници по тучната, свидна наша родна земя и сѣятъ съ крѣвавъ бичъ смъртъ, сълзи, безчестие и робски неволи, а рицаритѣ на Гергьовския орденъ и вѣрнитѣ на дълга родолюбци – посѣчени, погребани и хвърлени въ тъмница. Стотици хиляди и милиони зачернени, овдовѣли и осиротѣли. Цѣлъ народъ стисналъ жѣби, чака възмездieto на небето за небивалитѣ национални злочинства. Ето защо на днешния день ние, оцѣлелитѣ въ изгнание, чувстваме повелителенъ дългъ да издигнемъ гласа на национална България. Докато други трѣятъ легитимацията си отъ чужденци, ние поставяме дѣлото подъ дѣсницата на нашия светия-победоносецъ. Докато други изпадатъ въ угодническа де-

мократическа екзалтация и се опитватъ въ недоучени патриотични декламации, ние си оставаме тамъ, гдето сме били открай: съ съкроенитъ възделения на народа си и съ неподправената му воля за национална доброчестина. Така сме разбирали, разбираме и днесъ сжщността и смисъла на демокрацията. Докато други спорятъ за политически монополъ, потриватъ ржце за властъ и раздаватъ индулгенции, ние имаме само една единствена амбиция: да допринесемъ съ всички сили и жертви за тържеството на българската правда, да укрепимъ нашитъ народни добродетели, да бждемъ кандило въ тъмната нощ, паднала днесъ надъ България. А когато тя се освободи, добъръ ще да е Господъ за всички!

Да колѣничимъ предъ иконата на народния светия-чудотворецъ за побѣда на национална България.

Миро Герговъ,

зам.-председателъ на БНФ,

основателъ на БНФ въ гр. Бѣфало – 21 мартъ 1959 г.

Памет българска

През пролетта на 1762 г. Великата Паисиева история на Българското възраждане тръгна по пътеките и друмищата на българските земи, за да събужда за нов живот и за нова слава древния и велик наш народ.

Два и половина века по-късно ние, българите, отново имаме необходимост от национална сваяст.

Десетилетия различни имперски апетити целят обезличаването на малките народи. Прилагат се различни доктрини, за да докажат, че трябва да заприличаме на нещо „по-голямо”, „по-значимо”, „по-глобално”...

Простата истина е, че един народ може да прилича само на себе си. На своите предци и на своята история! Всеки опит за друга идентификация ще ни превърне не в някой „друг”, а в никой.

Съдбата на нашите сънародници, на запад от сегашните граници на отечеството ни, е едно тъжно доказателство на тази истина.

Ето защо реших да предложа на любезните читатели на сп. „Борба” малък откъс от „История на българските империи”: Покръстването на Киевска Рус от българите (глава XIII от книгата, със съкращения).

Димитър Х. Попов

Етническото обособяване на Киевска Русия протича през целия X век. „Котелът”, в който „увират” повече от десетина етноса в началото има твърде скромни граници: на юг полуостров Крим и Черноморския бряг, на изток река Дон, на север неопределеното пространство около река Припет и река Десна, и на запад – Голямата извивка на р. Днепър. В това пространство от края на VII век съжителстват българите оногундури, хазарите,

аварите, аланите, хуните, „славяните” и други по-незначителни общности. Постепенно от север започват да се появяват отряди от варяшки наемници, които участват с местните бойци в набези върху съседни страни. Обект на нападенията им с цел грабеж са източните територии на Византийската империя, на Персия, на Волжка и на Дунавска България. Качествата им на добри войници се оценяват положително от византийските стратегии

и Константинопол все по-често започва да наема варяшките дружини в непрекъснатите войни, които ромеите водят със своите съседи. Не са редки случаите, когато варягите постъпват на наемна служба срещу заплащане във войските на персите, а в отделни случаи са наемани и от дунавските българи.

При княз Игор и при неговата съпруга и приемница княгиня Олга (945-969) все по-ясно се очертава структурирането на Киевската Рус, както и обособяването на етносите в народност, близка до българската, защото езикът и писмеността (употребявана от културния и управляващия елит) са български, както българска (като етническо присъствие) е и основната част от населението на тази новопоявяваща се държава. Тя постепенно овладява душевността на значителни слоеве от населението и се поощрява от самата Велика княгиня – християнката Олга.

При цялото царуване на българския владетел Петър I (927-970) връзките между България и Киевска Русия се задълбочават, което се поощрява от владетелските домове на двете страни. Отбелязах, че (според много анонимни хроники) двамата владетели – Петър и Олга, са първи братовчеди, тъй като Великата княгиня Олга (Оленя-Елена) е най-малката дъщеря на княгиня Анна – дъщеря на Св. Цар Борис I и сестра на Симеон Велики.

В края на 70-те и началото на 80-те години на X век отношенията между двете страни се помрачават от съюза, който се сключва между византийския император Никифор II Фока и киевския княз Светослав, насочен против България. Година по-късно, през 969 г. Никифор е убит, а на византийския престол идва Йоан I Цимисхий (969-976), който бързо разбира, че Светослав не е надежден съюзник и преследва свои цели в България. В разразилата се византийско-руска война българите стават заложници ту на едната, ту на другата страна. По този начин през 971 г. България загубва източните си територии, заети от византийци и печенегу (около р. Днестър), както и претърпява унижението на капитулацията на прославената доскоро династия на кан-сюбиги Крум (803-814).

Жажгата на Светослав за слава и плячка, както и неукротимата му жестокост, довеждат до ранната му гибел от византийските наемници печенегите. Междувпрочем двамата братовчеди – Петър и Олга, умират почти по едно и също време и не дочакват позора и гибелта на своите приемници.

На трона на Киевска Рус сяда внукът на Олга княз Владимир (980-1015). По-късно Руската православна църква ще го обяви за светец, докато приживе злите езици ще го изкарват развратник, похотливец, притежател на харем от жени и баща на десетина снове (дъщерите просто не са отбелязани).

Процесът на приемане на християнството в Киевска Русия е твърде близък до този на българите, поне като поведение на владетелите на двете страни. Нещо повече, почти по един и същи начин Константинополската патриаршия показва арогантна настойчивост да покръсти младата държава. Но както при българите, така и при киевските руси гръцкият език, църковната служба и песнопение са непознати и като такива възпират народа да приеме новата вяра. Защото нещо, което не се разбира, не е в състояние и да въздейства по убедителен начин. Всичко това принуждава или по-точно казано, насочва княз Владимир Светославович да се обърне към владетеля на тази държава, на чийто език и самият Владимир говори и пише. А това е цар Симеон-Роман, владетелят на България. Именно този владетел на българите присъства в старите руски хроники и често руските, а особено съветските историци го бъркат с неговия дядо цар Симеон Велики или с византийския император Роман Лакапин, без да си дават сметка за годините на тяхното управление. А самият княз Владимир Светославович не е и могъл да постъпи по друг начин, освен да потърси политическа и църковна подкрепа на Българското царство поради факта, че през всички изминали десетилетия до 987 г. всичката църковна, гражданска и държавна книжнина и литература като пълноводен поток тече от България към Киевска Рус. Натам редовно пътуват и български духовници мисионери, които извършват своето благородно просветителско дело. В известен

смисъл процесът на християнизацията и просвещението на Киевска Русия от българите протича плавно и безконфликтно от този в България през 865 г. Основната причина е в това, че Св. Цар Борис I Покръстител въвежда най-напред християнството на гръцки език и писменост. На няколко пъти в новопостроените български храмове се чува и латинска реч, произнасяна от католически пастори, изпратени от римския първосвещеник и от германския император. Това е така, защото по онова време България няма своя писменост и поради това е по-силно уязвима от покръстителите. Съвсем различно е положението на княз Владимир Светославович. Киевска Русия вече чете и пише на разбираемия от цялото население български език, а още по времето на св. Олга Киевска в българския царски монетен двор се секат монети и за държавата на киевските руси.

През 1913 г. руският църковен историк Михаил Присолков в книгата си „Очерци по църковно-политическата история на Киевска Русия” изказва предположения за покръстването на киевските руси. Според него княз Владимир се решава на този акт повече от политически, отколкото от религиозни съображения. Под въздействието на редица фактори от международноправен характер младата държава трябва да приеме християнството и по този начин да влезе в семейството на европейските народи. Виждаме, че век и половина след покръстването на българите обстоятелствата и съображенията за „международното” признание на една държава не са се променили ни най-малко.

По същия начин, както и княз Борис I в навечерието на 865 г. и след това княз Владимир преговаря с Константинополската патриаршия, за да може да запази автономията на своята църква. Той обаче не постигнал съгласието на Византия и затова решил да се обърне към Българската православна църква и към патриарх Дамян, който по онова време (987 г.) бил отседнал в Сердика. Български владетел тогава е Симеон-Роман (976-996), а столицата му е Охрид. Както отбелязах, фактически владетел на България по онова време е Самуил.

Покръстването на Киевска Русия от българите (БПЦ) през 987 г. се предшества от договор между България и Киевска Русия от 986 г. Знаем, че през август същата година при Траянови врата, в близост до днешния град Ихтиман, армията на император Василий II претърпяла съкрушително поражение от войските, предвождани от Самуил. Отбелязахме също, че някои исторически хроники споменават участие на руски войски на страната на българите в тази битка. От същата година е и въпросният договор между двете страни. Някои историци (предимно руски автори) предполагат, че това е мирен договор след войната на княз Владимир срещу българите. Предвид това, че няма никакви сведения за война между българи и руснаци през онзи период, а тъкмо обратното – говори се за общи военни действия срещу трета страна – Византия (битката при прохода „Траянови врата”), можем да предполагаме няколко възможности. На първо място, че става дума за военно-политически договор между българското царство и Киевска Русия за общи военни действия срещу Византия. Важен раздел към този договор е съгласието на държавната власт в България и на Българската патриаршия да извършат покръстването на съседната ни Киевска Русия, като осигурят свещеници, църковни книги и литература, църковни песнопения, учители мисионери, икони, евангелия, миро и всичко необходимо за нормална християнизация на покръстената страна. Твърде възможно е този договор да е бил съставен и подписан именно върху два безвъзмездни елемента. От една страна, Киевска Русия осигурила военна помощ за България във войната ѝ срещу Византия. От друга страна, българите поели задължението безвъзмездно и по християнски да извършат покръстването на съседната етнически твърде близка страна.

Друга възможност е самият договор от 986 г. да е имал по-ограничено съдържание, отнасящо се само до покръстването на Киевска Русия от Българската патриаршия. Подобно на Св. Цар Борис I напълно възможно е в преговорите с българите княз Владимир да се е прицелвал към Константинополската

патриаршия, за да получи нейното съгласие за покръстването на страната си.

Не трябва да се изключват и други области на споразумение между двете страни, като преутвърждаване на мирните отношения между Българското царство и Курвска Русия, нарушени от двата похода на княз Светослав срещу България през 968 и 969 г.

Предвид желанието на княз Владимир да се ожени за принцеса от царски произход, както и на сведенията от хрониките, че става дума за княгиня Анна, която е била дъщеря на тогава вече бивш български цар – Борис II, живяла по онова време в Константинопол, възможно е в договорните клаузи да е съществувал текст за съгласието на българския цар Симеон-Роман племенницата му да се омъжи за киевския княз Владимир. В тази връзка трябва да посоча, че споровете за това чия дъщеря е била княгиня Анна – на цар Борис II или на св. Цар Петър I, са безпочвени от гледна точка на елементарното изчисление на царуването на Петър I, на смъртта на съпругата му (963 г.), на приблизителната ѝ възраст по време на смъртта ѝ, както и на възможната година за раждането на княгинята. Наистина, изчисленията показват, че в най-благоприятния случай по време на своята сватба с княз Владимир Киевски княгиня Анна Българска би била на възраст между 37 и 40 години, при положение че е била дъщеря на цар Петър I. Възраст твърде чувствителна за онова време. Изводът се налага сам по себе си.

Непостигайки съгласие от Константинополската патриаршия за покръстването на страната си с призната автономия на църквата, княз Владимир (980-1015) се обръща към Българската патриаршия и към българския владетел и взима тяхното съгласие. Именно този акт е обличен в договора от 986 година.

От България пристигнали свещеници и всичко необходимо за извършване на акта на покръстването. Българският патриарх Дамян изпратил и митрополит Михаил, който е българин, за глава на Руската православна църква. **Има апокрифни сведения, че към този перюд и във връзка с женитбата**

на княз Владимир Българската гържаба и Българската православна църква гали инсигнии – отличителните знаци за признаване на царското достойнство – на Владимир и съпругата му Анна.

Докаато за международното признание на Киевска Русия за християнска гържаба покръстването ѝ от България (Българската православна църква) не оказало никакво въздействие поради обявената схизма върху БПЦ от Константинопол, руското население приело със задоволство духовниците и мисионерите, които говорили на разбираемия от всички български език. В бързо израстващите руски християнски храмове хората все по-масово се стичали на службите, привлечени от великолепно старинно църковно пеене и от импозантните одежди на свещениците.

След смъртта на митрополит Михаил княз Владимир отново изпратил послание до българския царски двор (българската столица също е названа Цариграг) с молба да му изпратят нов глава на Църквата. За такъв патриарх Дамян изпратил митрополит Леонтий (мъж много учен, благочестив и сияещ – непорочен)¹.

Леонтий утвърдил за епископи български духовници в редица епархии: „Епископ Йоаким от Херсон в Новгород и Псков, Неофит в Чернигов, Фьодор в Ростов и Стефан във Владимир, а така също ръкополага Никита за епископ в Белгород”².

От оцелелите свидетелства за покръстването на Киевска Русия от българите е Йоакимовския летопис. Този ръкопис е публикуван за пръв път от руския историк Татищев, като също е силно пострадал от гръцките инквизитори на старобългарското слово. Както отбелязва А. Чилингов, „страниците, описващи най-важните събития във връзка с покръстването на русите, са били откъснати от оригинала по всяка вероятност още в 30-те години на XI век”³. И въпреки тези варварски набези върху Българската църква, език и култура, от оцелелите страници на този ръкопис се разбира българският произход на митрополитите Михаил и Леонтий, както и на

епископите на църкви в главните градове на Киевска Русия.

Спасен от цензурата на Константинополската църква е следният много важен текст от летописа:

„След това (войната с Полиа от 985 г.) отиде Владимир в България и склони (българите) да сключат договор и да приеме той сам кръщение, както и неговите синове, и цялата руска земя да покръсти. Българският цар Симеон (Роман) изпрати много учени духовници и много книги, и изпрати Владимир в Цариград (българската столица Охрид) при царя и патриарха с молба да изпратят митрополит Михаил, мъж много учен и богобоязлив, истински българин, и с него четири епископи и много духовници, дякони и певци на говоримия (български) език, митрополита по съвета на Владимир назначи за свои заместници (представители) – епископи в градовете: Ростов, Новгород, Владимир и Белгород.”⁴

Възникването на руската държавност през X век активизира връзките между Киевска Рус и българското царство. А началото на X век е един от значимите периоди от нашата история. На Балканите гърмят победните сражения на цар Симеон, а християнската българска култура изживява истински ренесанс. **Годините на управление на цар Симеон, както и на неговия приемник – цар Петър I, са период на възникване не само на християнска цивилизация, но и на национално съзнание. Все по-широки слоеве от населението се определят не само като българи, но и като носители на чувството за принадлежност към великата общност на българите,** навсякъде в познатия свят, там, където се намират. Това е заложено от най-древни времена и в титлата на българския владетел кан-сюбиги (или княз, или цар) на всички българи.

През целия X век и първата трета на XI век българската култура, която е християнска и национална по дух и съзнание, присъства в живота на Киевска Русия. И както отбелязва по този въпрос Чилингиров „...в някои от ранните редакции на руските летописи са били вмъкнати редица цитати, взети от българските летописи, както и

точни сведения за политически и културни връзки между двата народа”⁵.

Асен Чилингиров ни препраща към български писмен документ, който се съдържа в Тверската летопис. От пръв поглед на този откъс се вижда, че документът е или създаден неточно при описанието на периодите (годините), или е манипулиран с цел да скъси някои „вътрешни” развития на събитията в Българското царство и Киевска Русия. И все пак, разликата от известната на нас историческа истина на встъпване на престола на Св. Цар Борис I до покръстването на Киевска Русия е 122 години, а в летописа е 117 години. Тези 5 години различие обаче не са от значение за периода от хилядолетието преди нас, който разглеждаме.

В отношенията между Българското царство и Киевска Русия за периода IX-XI в. оставали още няколко съществени въпроса, които сами по себе си характеризират степента на тяхното развитие.

На първо място стои въпроса за българското царско „донорство” към династията на княз Игор чрез княгиня Олга, а по-късно чрез царица Анна – жена на получилия от българите царски инсигнии Владимир Светославович Киевски.

На второ място стоял проблема за престолонаследството чрез синовете на Анна и Владимир – Борис-Роман и Глеб-Давид, родени от родители християни и сами християни по рождение.

В предишните заглавия на „История на българските империи” отделих достатъчно място и време за великата княгиня Олга и съм убеден (въпреки наличието и на противни твърдения) в нейната българска принадлежност и царска кръв, като внучка на Св. Цар Борис I.

Доскоро въпросът с женитбата на княз Владимир за българската княгиня Анна също беше нещо като табу за руските (съветските) историци. Те бяха приели поначало тезата за „византийското наследство” и смятаха Русия като единствен монополист – наследничка на изчезналата Византийска империя. Внимателният анализ на отношенията между Киевска Русия и Византия и отношенията

на киевските руси с Българското царство, а така също с поставянето на гати и събития от историята на двата народа, ни убеждава в това, че най-ранният период от създаването на Киевската Рус е неразривно свързан с България, с БПЦ и с последните представители от династията, създадена от великия български владетел кан Крум Страшни.

През 971 г. българското царско семейство е било отведено в Константинопол, където император Йоан Цимисхий отпразнувал своя пищен триумф и където цар Борис II бил лишен от владетелското си достойнство. Всички членове на царското българско семейство обаче получили високи почетни звания във висшите кръгове на византийското общество. Това събитие дълбоко наранило съзнанието на българите, но с времето царското семейство се адаптирало и интегрирало във висшето общество на Византия. Още повече, че Борис II и неговите деца двустранно били надарени с царска кръв – от България и от Византия – чрез майката Мария-Ирина, съпруга на Цар Петър I и дъщеря на император Христофор Лакапин.

Сега би трябвало да направим едно изчисление на гати и събития от история на България, Русия и Византия, за да стигнем до приблизителните изводи на горните твърдения.

Първо. Преди всичко завладяването на Източна България от войските на император Йоан Цимисхий станало през 971 г. Същата година или на следващата той си устроил грандиозен триумф в Константинопол. Там именно бил лишен от царското си достойнство Борис II.

Второ. Покръстването на Киевска Русия от БПЦ е извършено през 987 г. Същата година станала сватбата на княз Владимир с българската княгиня Анна, която е дъщеря на цар Борис II и принадлежи към висшите кръгове на византийската аристокрация.

Трето. Ако в деня на сватбата си Владимир е бил на 20 години, то рождението му е около 967 г. Съответно, ако Анна в деня на сватбата си през 987 г. е била на 18 години, то тя е родена около 969 година.

Четвърто. Анна умира през 1011 г., на 42-годишна възраст. Владимир умира през 1015 г. на 48 години.

Пето. Дватама синове на Анна и Владимир – Борис и Глеб, вероятно са родени наскоро след сватбата на своите родители. Ако Борис е роден на следващата 988 година, а Глеб – през 991 г., то през 1015 г., когато умира баща им Владимир, Борис (княз Борис-Роман) е бил на 27 години, а брат му Глеб (княз Глеб-Давид) е бил на 24 години.

Има предположения, че Владимир е нарушил мъгчаливия закон за престолонаследието и е лишил първородния си син от престола. Вероятната причина за това е, че едва с княгиня Анна Владимир е сключил църковен брак и се е отказал от многоженството, с което е бил известен и силно укоряван. Следователно първите му законни деца, идващи в резултат на християнския му брак с княгиня Анна, са Борис-Роман и Глеб-Давид. Нищо повече, това са синове, които и по бащина, и по майчина линия са носили царска кръв.

Шесто. Извършвайки покръстването на руския княжески двор и на народа, Българската патриаршия нанесла силен удар върху крайно консервативната и ревнива в своето върховенство Константинополска патриаршия. Православната ни църква посегнала и на монопола на институционализма на Константинополската църква, като с пълно основание признала царското достойнство на Владимир и Анна. За това говорят повечето от старите руски хроники, като назовават Анна царица, цесарица.

Седмо. Царското признание на Владимир и Анна, дадено от Българската православна църква, и раждането на двамата князе – християни по рождение, създадо в перспектива опасност за имперските планове на Византия спрямо България. След смъртта на Владимир през 1015 г. и приближаващият край на Българското царство, наследникът на трона на Киевска Русия трябвало да стане и напълно законен претендент за трона на Първата българска Дунавска империя. За византийските стратегии и анализатори това би било крайно опасно и следователно недопустимо. Ето защо с всички средства на разположение те подхран-

вали византийската партия в Киевска Русия и веднага след смъртта на Владимир през 1015 г. (Анна починала в 1011 г.) двамата млади князе Борис-Роман и Глеб-Давид били убити по заповед на княз Светополк, който бил внук на княз Светослав Игоревич от първородния му син Арополк. С това опасността за интересите на Византия била отстранена.

Двамата мъченически загинали князе покъсно били канонизирани от Руската православна църква.

Управлението на княз Светополк било кратко и след него дошъл княз Ярослав, който подобрил отношенията с Константинопол и открил пътя за голямата промяна и подмяна на историята на Киевска Русия от страна на Византия и на Византийската православна църква.

Колкото и подложени на унищожение, манипулация и пълна забравя, много от гревните руски хроники хвърлят достатъчно светлина върху огромното християнско и културно дело на Средновековна България,

върху духовното развитие на младата руска държава и на православния руски народ, говорещ и пишещ на старобългарски език⁶. Красноречив пример за потушаването на историческата истина от Константинополската църква е летописът „Похвално слово за Владимир“, върху който гръцките цензори така са работили, че дори канонизирането на княз Владимир през 30-те години на XI век е било обявено за невалидно.

БЕЛЕЖКИ:

1. Асен Чилингиров, „България, Византия, Русия – изследвания на средновековната култура“, с. 37, т. I, Берлин, 2002 г.
2. Пак там.
3. Пак там.
4. Пак там, с. 34.
5. Пак там, с. 30.
6. „Йоакимовски летопис“, „Корсунска легенда за покръстването на Владимир“, „Повесть временных лет“, „Кой покръсти русите“ от В. Погорелов и много други.

Накъде вървиш, Българийо?

Вече над 24 години са напълно и предостатъчни, за да се каже, че политическата посока на България е преднамерено тотално сбъркана. Няма и от кого и на какво да се надяваме. Комунизмът не единствената злина, макар че специално за България тя е най-важната. Генералната посока в развитието на света се определя от три фактора: „великите“ сили, световната конспирация и комунизма като еврейско изобретение.

„Великите“ сили, главно в лицето на Англия и Франция, оставиха своя отпечатък в съвременното разпределение на държавните граници, територии и държави. Това са държавите, които владееха с огън и меч три четвърти от земното кълбо. Те са главните виновници за нашата национална разпокъсаност, принудили ни да водим кръвопролитни войни за обединение след Освобождението.

В това време Германия беше нашият естествен съюзник. Тя не просто обещавахе, тя ни върна Южна Добруджа, Западните покрайнини, Македония и Беломорска Тракия, т.е. всичко българско. Нещо повече – тя ни връщахе и цяла Северна Добруджа до устието на р. Дунав, което нашият цар отказа, защото се боеше от обща граница с болшевишка Русия, да не ни сполети участта на прибалтийските държави.

Да, наистина, мъдра политика е водил цар Борис III. Той не се е боял да обикаля страната по села и градове, да се среща и общува с обикновените трудови хора. Когато при посещение в едно село от Северна България през военните години хората се оплакват, че ядат черен хляб, той отговаря с болка: „По-добре черен хляб, отколкото черни забрадки“.

Нека никога не забравяме, че нашата освободителка е подстрекавала Сърбия да ни нападне по време на Съединението 1885 г., че през Първата световна война воюваше срещу нас в Добруджа, че Варна беше обстрелван и полуразрушен от руския черноморски флот.

Цар Борис III е бил най-уважавания в политическите и дипломатическите кръгове на цяла Европа. Не случайно след войната се е подготвяло неговото короноване на три държави – цар

на България и крал на Унгария и Румъния. И това не е било насилствено, а по желание на тези гържави и на Германия.

Ех, Българийо! Колко си нещастна днес наистина!

В този ред на мисли какво представлява вторият фактор – световната конспирация?

Всички правителства и парламенти по света са кукли на конци, без значение кои партии управляват.

Кукловодите, като огромни октоподи в лицето на международните корпорации и банки контролират медицината, фармацевтиката, наркопроизводството и наркотрафика, военното дело, научните фундаментални изследвания в най-важните области на стопанския живот – енергетиката, „природните бедствия“ и др. Изкуствено се провокират политически и военни конфликти непрекъснато и последователно по света. В момента на дневен ред след Сирия идва Украйна. Идват и днешните секретни медицински опити по трансплантация на чипове в главите на изследваните обекти (здравя хора). А какво да кажем за убиващите ваксини, поразили хиляди и милиони хора по света с цел ограничаване броя на населението. И този уж неизлечим рак, чийто изследвания умислено все се тласкат в задънена улица... Когато се установи, че някой лекар или лечител е получил положителен резултат в изследванията си, скоро след това той изчезва в забвение или физически. Установено е, че болните от рак, които не се лекуват, живеят по-дълго от тези, които се лекуват.

Ами СПИН? Правят ни на маймуни, като разпространиха мълвата, че уж бил придобит от някакви си африкански маймуни. И то след като двамата източногермански лекари – Яков Сегал и Роланд Демлов през 1983 г. доказано установиха, че вирусът на СПИН целенасочено е бил синтезиран за военни цели.

И така, всичко в света е бизнес и пари, целесъобразно за момента, тук, на това място. Но да приключим със световната конспирация, която е безкрайна тема...

Всички изложени по-горе проблеми, засягащи пряко България, нямаше да се родят, ако не беше черната дата 9 септември 1944 г. и ако на власт бяха националноотговорни хора. Днес повече от когато и да било нам е нужен един втори Стефан Стамболов. След 9 септември бе избит цветът на нацията, непознато явление от другите страни в бившия социалистически лагер. След 10 ноември 1989 г. не бе потърсена отговорност от комунистическите главатарии и техните наследници, не бе приет закон за лустрацията, когато комунистите се оглеждаха плахо като мишки, хванати в брашнен чувал. Отново непознато явление за страните от бившия соц. лагер, където комунистите ако не друго, поне бяха изолирани от политическия живот и нещата потръгнаха в нормални релси на живота. Е, какво пък, ние си приехме посткомунистическа конституция, нахално узаконена от противоконституционната етническа партия ДПС.

А националистите да пасат трева – те са ксенофоби, фашисти, нацисти, шовинисти, крайни. Нали така, български управляващи? Ами така е, така ще бъде до деня, когато ще се намерят сили да ви потърсят сметка и персонална отговорност. Отговорност от всички, включително и от куклите от парламента на второ ниво, които не се изказват, а само гласуват по указание.

А защо никой не си задава въпроса „Защо у нас има национализъм?“ Ами ще има. Та това е имунната ни система. Ние сме единствената най-изстрадала, потърпевша и унижена нация в Европа. Единствените, които от всички страни граничим със собствените си региони. Ние не се борим за чуждото, искаме си нашето, искаме си стратегически важната за България област Беломорска Тракия. Кой си ти бе, турчино Жельо, че призна, и то пръв, Македония като гържава и ѝ подари хте с Иван Костов 150 броя танкове, за да се гаврят те днес с националната ни памет. Нужен е респект, а не сервилничене пред промитите от сърбизацията мозъци. Няма ли кой да защити поруганата памет на 40 хиляди избити от сърбите в Македония заради единствената им „вина“, че демонстрират българското си самосъзнание. Паметникът на Мара Бунева, вече десетки пъти оскверняван, също така само няколко часа след тазгодишното ѝ честване. Вместо да ги респектираме поне с остра нота, ние мълчим дори когато македонските хулигани ни освиркват. Даваме зелена улица на Македония и Сърбия за членство в ЕС. Какво от това, че ще се отворят границите, нали ще сме пак отделни гържави с различно самосъзнание и със собствени икономики.

Над 24 години – това е страшно много време за преодоляване на всякакви кризи и последствия, дори от война, дори да се започне от нулата. Вместо това ние все повече затъваме в блатото с понижаване на жизнения стандарт. Само наивниците и глупаците могат да се надяват на по-добро бъдеще. Светлина в тунела няма да има, докато на държавното кормило се редуват все комунисти в различни нюанси – всички от комунистическата мафиотска олигархия.

Наясно сме в борбата с олигархията. Така сме орисани от съдбата. Но какво да се прави с тези нескончаеми проценти на изборните гласове в полза на комунистическите разновидности? Как да променим посоката на мислене на масите, да разберат, че гласуват против себе си? Преди всичко на първо време е абсолютно необходима борба за налагане на задължително гласуване. Не бива да се губят тези 40-50 процента, които не гласуват, разочаровани и безразлични към политическите събития и новия ред.

Самочувствието на комунистите у нас е все още много високо. Опозицията е тиха и кротка или изобщо не се чува. За комунистическия терор около 9 септември 1944 г., както преди и след тази дата, комунистите и техните поддръжници и клакьори в преки словесни спорове и изказвания по медиите изтъкват едни и същи изтъркани до втръсване аргументи: „Ами фашизмът, ами ястребинчетата...“? Да им се чуди човек на циментовите глави. Добре, да започнем с „Ястребино“. В разгара на преследването на терористите, наричащи себе си партизани, полицаите се натъкват на няколко убити деца, които преди това са играели в гората. Коварното убийство е извършено от отстъпващите и криещи се „партизани“, за да не бъдат предадени от децата за посоката на бягството им. По-късно след 9 септември това убийство е приписано на полицаите, които са държавни служители, защитници на реда и закона, и не е имало причини да убиват деца!

От комунисти всичко може да се очаква!

Сега за „фашизма“. Ами „другари“ комунисти, както е добре известно, фашизмът се характеризира с това, че при него всички партии са забранени. Преди 9 септември – време, което вие заклеймявате като фашистко, партиите у нас не бяха забранени. Нещо повече – в Народното събрание е имало 15 депутати комунисти. И друго, още по-фрапиращо, по време на войната цар Борис назначава с указ за посланик на България в Москва комуниста Иван Стаменов. В договора за присъединяването ни към Трестранния пакт е записано, че България няма да участва с войски във войната, а ще служи като посредник между СССР и Германия, когато не се поддържат дипломатически отношения. Във връзка с това заслужава да изтъкнем следния случай:

В началото на войната, когато в стремителното си настъпление германците са пред вратите на Москва, уплашеният Сталин, готвещ се за евакуация, извиква нашия посланик и иска от него чрез царя да бъде предадено на Хитлер, че е готов да отстъпи Украйна с условие да се прекратят военните действия. В отговор Иван Стаменов заявява: „Аз такова нещо не мога да предам“. „Защо?“ – пита Сталин. „Защото вие ще спечелите тази война.“

По-късно, през 1943 г., когато Червената армия е в решително настъпление, Сталин прави личен подарък на цар Борис III – специално изработен за него радиоапарат и изработени в национален стил руски шевици. Къде е тук фашизмът, „другари“ комунисти?

Преди 9 септември имаше ред и законност, не убиваха никого без съд и присъда. Партизанският тероризъм е този, който крещящо налагаше да се приеме Закон за защита на държавата. Царят е бил готов да помилва дори агенти на чуждо разузнаване, като Н. Ванцаров и ген. Вл. Заимов, ако те помолят за това.

За 45-те ви години, „другари“, сега господата, мисля, че сме наясно, да не ставаме банални. А след 10 ноември 1989 г., когато на митингите възторжено се скандираше от наивниците „Времето е наше“, вашите лидери си мислеха: „Времето е ваше, но всичко останало е наше.“ Така! Да видим докога. Колелото на историята обаче се върти, както е казал някога вашият вожд и учител. Тази фраза искам да продължа с думите на един мой възрастен обикновен съелянин през 50-те години, който до края на живота си не влезе в ТКЗС. Взеха му нивите и го изтикаха в полупустеещи земи, а го облагаха с непосилни данъци и наряди. Та той, Димитър Тодоров, каза: „Вземайте, вземайте, вашата ..., вечна власт няма и вашият край ще дойде, ама няма да съм жив да ви видя тогава.“ За тези думи той си спечели една година затвор.

Инж. Ангел Граматиков

Не на забравата

Когато бащите изчезваха, а децата изпращаха на заточение

Не мога да забравя как един ден баща ми излезе от къщи и повече не се завърна, как нашето хубаво семейство престана да съществува.

Баща ми, завършил френския колеж в Бургас, заемаше до 9 септември 1944 г. различни ръководни длъжности в областните служби на Бургас, както и в службите за сигурност и защита на конституцията в Царство България.

След присъединяването на Южна Добруджа към България през 1940 г. е командирован в Добрич за административното уреждане на Новите земи.

През 1942 г. е назначен за началник на административния отдел към областната дирекция на полицията в Бургас.

През 1944 г. до 9 септември е командирован за началник на цивилното разузнаване към щаба на 3-та Балканска пехотна дивизия в Ямбол.

На 9 септември 1944 г. около 14:30 ч. Баща ми и още 8 негови колеги са разстреляни в местността Бялата вода между с. Крушевец и с. Звездец, Малкотърновско, от разузнавателен отряд на току-що преминалата българо-румънска граница Червена армия, водени от българския комунист Иван Чанев, тогавашния кмет на бургаското село Крушевец. Групата е разузнавателна от двама офицери и десет войници, командва ги капитан Николай Ефимович Орлов. Пътуват за Малко Търново с два бронетранспортъра.

Този импровизиран и светкавичен „народен съд“ е организиран на полето. Той е типичен за революционната психология на онези, които провеждаха преврата на 9 септември 1944 г. с помощта на Съветската армия. Единственият обвинител и свидетел е комунистът Иван Чанев. Той разпознава между десетината пленници петима висши бургаски полицаи. Това е достатъчно цялата група да бъде „осъдена“ на смърт. Като задължителна увертюра преди злодеянието на обречените са отнети пръстените, часовниците и всички ценни предмети.

Случаен свидетел на разстрела става 18-годишният овчар от село Бяла вода Димо Тодоров Кехайов, който с брат си е пасял стадо овце на отсрещната поляна.

Трупите на избитите са погребани от овчарчето Димо, съселянина му Добри Цветков и още няколко възрастни селяни от същото село.

Трима от разстреляните на Бялата вода

Според разказа на Димо Тодоров Кехайов някои от селяните в село Бяла вода, участвали при заравянето на трупите, са се гаврели с тях. Гаврели са се с мъртви тела, което потвърждава садистичния характер на комунистите, който те демонстрираха на последвалата кървава вакханалия над цвета на българската нация. Според думите на очевидеца Димо Кехайов, разказани лично пред мен на срещата ни през 1993 г., съвестта на един от тези селяни от с. Бяла вода не издържала и той се самоубива, като се хвърля в кладенеца на селото.

Няколко дни по-късно след разстрела при един бургаски златар влиза руски войник и предлага за продажба пръстен, на който

са гравирани инициалите „ВЧ“ (Васил Чаракчиев). Златарят мигновено познава своята изработка, но си замълчва. Руснакът иска пари само за един литър водка, затова сделката става. На следващия ден златарят посещава Мара – съпругата на Васил Чаракчиев, разказва ѝ за случилото се и ѝ предлага пръстена на нищожна покупна цена. Така Мара се убеждава окончателно, че съпругът е убит, но не успява да откупи пръстена, защото не разполага и с малката сума пари, а децата ѝ вече гладуват.

На последвалите процеси на т.нар. народен съд през февруари 1945 г. баща ми беше осъден посмъртно на смърт с конфискация на цялото ни имущество. През зимата на 1945 г. пред къщата ни спряха 2 големи камиона, от които слязоха брадясали цивилни с каскети и автомати в ръка. Посрещнахме ги с майка ми на вратата. На въпроса на майка ми какво желаят отговориха грубо, че са от милицията и са им необходими мебели за съветските войски. Всичката ни покъщнина бе натоварена на камионите, откарана и никога вече не я видяхме. Добри съседни, които видяха какво ни сполетя, ни дадоха по едно одеяло и по един дюшек за спане.

На семейната ни спестовна книжка бе ударен печат – невалидна.

Няколко дни по-късно майка ми получи призовка от милицията да се яви за „семейна справка“. Там ѝ поставят въпроса да се разведе посмъртно с баща ми, да се откаже от фамилията име Чаракчиев, което да бъде обявено в Държавен вестник. Възмутена, майка ми отказва категорично. Последва мрачният отговор: „Тогаваш ще изпиеш горчивата чаша до дъно.“

Първата глътка изпихме няколко месеца по-късно: бяхме интернирани за една година в с. Мировци, Новопазарско.

След кратък престой в Бургас, през август 1948 г. получихме отново съобщение от милицията, че се изселваме от Бургас и в срок от 3 дни да се явим и регистрираме пред местните власти в с. Тича, ок. Котленска. В това село престояхме 6 години. Майка ми трябваше да ходи и се разписва всеки ден в милицията. За да ни храни, работеше каквото ѝ попадне – правеше дребни шивашки услуги на съседите, садяхме тютюн. Разрешиха ни да се върнем от това заточение през лятото на 1954 г.

През септември с.г. постъпих в икономическия техникум.

В Бургас вече майка ми подаде молба до Жилфонд да ни отпуснат квартира, колкото и малка да е, дори и само една стая. Не благоволиха дори и да отговорят на молбата ни. Така разбрахме, че на нас друго жилище, освен да живеем в дървени бараки, не ни се полага.

В същото време онези брадясали каскетлии, най-некадърната и лумпенизирана част от българското общество, надошли от селата, ограбиха хиляди подобни семейства като нашето, лепнали си гръмко прозвище „партиен член“, строяха палати, апартаменти, вили.

И гледаха отвисоко, от балконите на апартаментите си как такива като нас влизаха и излизаха от скърцащите и готови всеки момент да бъдат отвени от вятъра бараки, в които ние мръзнехме и гладувахме почти всеки ден. Бяха се обръснали, не носеха вече каскети, а такета, бомбета все още не се решаваха да сложат. Гледахме ги с насмешка от страни, парвенюта.

След завършване на икономическия техникум последва военна служба. По-точно казано – трудово изправителен лагер. Бях изпратен в специални части към строителни войски. Мнозинството там бяха от турското и циганското малцинства, бивши криминални, както и такива като мен, „неблагонадеждни“, произхождащи от семейства, засегнати от „мероприятията на народната власт“ („народен съд“, изселване, национализация).

Работихме каторжническа работа по 12-14 часа на ден, по каменните кариери на новостроящи се шосета (Котел, Ребърково, Лютидол).

От тази така наречена „военна служба“ се уволних през април 1961 г. Последваха 4 години на празни кандидатстудентски опити. От ГНС – Бургас, ми беше непрекъснато отказван кандидатстудентски формуляр, без който не можеше да се кандидатства във ВУЗ. Едва през 1964 г. за 9 септември, по случай 20-годишнината от „социалистическата революция“ (!) в България, бяха отменени с министерско постановление тези формуляри.

През пролетта на 1965 г. кандидатствах в МЕИ София, електротехника. Явих се на приемните изпи-

ти по математика и физика, които успешно издържах и бях приет за студент.

След дипломирането ми започнах работа в МЗ Перник. По време на следването ми се запознах с моята бъдеща съпруга, германка от Източна Германия. На нея нито името ми, нито обстоятелството, че баща ми е бил съден от някакъв „народен съд“, че сме били изселвани, не попречиха да свърже съдбата си с моята. През 1972 г. сключихме граждански брак.

Непосредствено след това напуснах България. Напуснах я, без да изпитвам ни най-малко някакво чувство на носталгия. България се беше превърнала за мен в една злобна мащеха.

В Германия, в Техническия университет в Дрезден, завърших задочно втора специалност – топлотехника.

В България новите червени велможи си бяха присвоили правото да решават кои са добрите и кои лошите българи. Според тях добрите, героите бяха те самите, комунистите, борците за „правда и свобода“. А другите, некомунистите, противниците им, бяха лошите българи – фашисти, капиталисти, кулаци, думбази.

Само че комунистическата истина не е единствена. Има и една друга истина. Истината, че добрите българи, героите, истинските български патриоти, бяха тези, които активно се противопоставяха на разрушителната дейност на комунистите на червения терор.

Българската полиция до 9 септември 1944 г. беше верен страж, който обезпечаваше спокойствието и сигурността на българския гражданин. Пази живота и имота му и най-вече се бори срещу тъмните сили, които по нареждане отвън се опитваха да всяват смут, да организират метежи, атентати, убийства на невинни хора и всичко друго, каквото може да роди един престъпен ум. И ако не беше влязла в България Съветската армия, то тя щеше да доведе докрай започнатото благородно дело за ликвидиране на това човешко зло – комунизма в България.

Разстреляните от съветските войници на Бялата вода са: Кирил Соларов, областен полицейски началник на Бургас; Никола Мандров – началник на отделение А при ДС; Васил Чаракчиев, началник на административната служба при ДС Бургас; Георги Чакаларов „Бунгура“, разузнавач; полицейски началник Григоров, и от Варна – Борис Димитров, началник на ДС, както и двама негови сътрудници.

Пътуват с две коли за Малко Търново при началника на граничния участък подполк. Иван Канев. Не се знае дали са имали намерение да преминат в Турция. В колите са имали оръжие, но на Бяла вода слизат без него да се измият на чешмичката. На връщане към колите са били изненадани от чакащите ги съветски войници. Разпознава ги Иван Чанев. Тогава капитан Орлов ги нарежда вързани над шкарпа на шосето и командва „Огън“. После продължават пътя си, без да погребат телата на жертвите си.

Георги Чаракчиев

Скръбна вест

На 2 юни 2014 г. се спомина сътрудникът на Главното водачество на Съюза на българските национални легиони
ставр. св. ик. ДИМИТЪР АМБАРЕВ

Като духовен пастор на българския антикомунизъм той с достойнство изпълни заръките на легионерите – Раковски, Левски и Ботев, до последния миг на земния си живот да се бори за добруването на българския народ.

Бог да прости

пламенния родолюбец, бореца за национално единна и социално справедлива България.

Мир на праха му!

Главно водачество на СБНЛ,
ЦУС на БНФ, Инк., Чикаго, САЩ,
III СРБ след 9 септември 1944 г.

Скръбна вест

Напусна ни съпругата на големия приятел на БНФ г-р Радослав Нейков –

Г-ЖА МЕТХЛИД НЕЙКОВА,

родена 1937 г. в Берлин, починала през 2014 г. в Щутгарт, Германия.

През целия си живот г-жа Нейкова се грижеше за здравето на хората, а 15 години – за наши сънародници.

Който живее в паметта на близките си, не е мъртъв, а само заминал надалеч!

Мъртви са само забравените!

Поклон пред паметта ѝ!

БНФ, Инк., „Борба”

Възпоменание

На 15 юни 2014 г. се навършват 7 години от смъртта на починалия в Мелбърн, Австралия, политически емигрант антикомунист

ПАНАЙОТ САРАЙДАРОВ

Член на Българския национален фронт, Инк., Чикаго, САЩ

До края на живота си Пано остана верен на обичта към родината така, както в младежките години го възпитаваша Българските национални легиони.

Преклоняйки глава за почит към паметта му, ние го вменяваме заслужено в пантеона на достойните български синове – борци за национално единна и социално справедлива българска държава.

Вечна да бъде паметта на патриота Панайот Сарайдаров!

БНФ, Инк., „Борба”

Самуил е родом от югозападната българска земя Македония. Син е на комит Никола, който управлява Средецката област. Когато през управлението на цар Петър и цар Борис II българските покрайнини са в ръцете на завоеватели, синовете на комит Никола – Мойсей, Давид, Арон и Самуил, ревниво бранят българската независимост. След 10 години неспирни сражения те освобождават североизточните български земи. Скоро след тези победи Мойсей и Давид загиват в битки с ромеите. Арон извършва предателство към държавата и четвъртият комитски син Самуил го убива. Така Самуил сам продължава да отблъсква нашествениците по българските територии и границите на държавата вече обхващат много западни области на византийската империя – чак до Пелопонес и Коринт. Благодарение на Самуил българското оръжие постига внушителни победи и България се налага като водеща сила на Балканския полуостров. В центъра на земите на Самуилова България – Софийско и Македония, и днес се откриват много укрепени твърдини, които говорят за грижите на царя за сигурността на държавата му. Не остава назад и духовният и икономически живот на жителите на самуиловите владения. За това говорят многобройните църкви, каменни изображения, съхранени и до днес в Охрид, Преспа и Костур.

Съдбоносният исторически ден на поражението над самуиловите войски настъпва през лятото на 1014 г., когато в една клисура на планината Беласица, при село Ключ (Македония) те са разбити от войските на Василий II. Победителят се оказва варварски жесток и заповядва да бъдат ослепени 14 хиляди български пленени войници и на всеки 100 от тях да бъде оставен един едноок да ги води в пътя им към шатрата на техния любим цар Самуил.

Виждайки тази гледка, Самуил не изгържа и умира...

Ослепените от Василий II български войници

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

България по времето на цар Самуил

997–1014

Въра
Сила
Суверенитетъ